

ПІСНІ ДЛЯ ВНУТРІШНЬОГО ГОЛОСУ

Те, що відбувається в голові, не піддається короткій комбінації словоформи, воно більше, об'ємніше, хоча й коротше в часі. Що таке поезія? Це піна слів перед великим безслів'ям або ж *потойслів'ям*, це вказівник у напрямку безпосередності, а також — листівка звідти. Вірші — партитура, яку від Музики відділяє необхідність виконання, слова пісні, яка оживає в співі, онімілий спогад про дію, котрий можна розбудити знов...

Максим Холявін

ПІСНІ ДЛЯ ВНУТРІШНЬОГО ГОЛОСУ

2018

В оформленні книги використані наступні матеріали:

- текстура: **Sascha Duensing a.k.a. sirius-sdz**
(<https://sirius-sdz.deviantart.com/>)
- «неможливий» трикутник: **Oscar Reutersvärd**

Рука з човна безпомічно у воду –
зносить піну назад... назад...
На шкіру блакитну спускається
перший сніг, закотилося сонячне
око під горизонт по віку,
до хмар перехлюп від весла...

Скло піддасться долоням,
і чорна вода по той бік
радо впустить до себе обличчя,
розійдеться тупик,
дзеркало розійдеться,
потаємний хід – лиш для тебе,
маленького принца,
що ховається в королі,
біля серця.

Казка

В дощі з бісерин,
цьому білому шумі,
обережна рука
доторкнеться щоки,
між секунд
віднаходячи розмір,
між секунд
віднаходячи ритм.

Крізь тінь тіла
пролито світло,
крізь простір простягнуто
руку, мов гілку,
«навіщо-навіщо...» –
ятрить піднебіння,
стискається в животі дивовижа,
викидає з горла небу, як пісню,
«можливо-можливо...» –
лунає відповідь.

Так довго шукав сенс,
де написаний він,
так довго шукав, дурний,
а він ось у повітрі кружляє –
сніг. І дзвоники. Сніг. І дзвоники.
Сніг... І дзвоники. Дзвоники й сніг...
І долоні простягнуті. Й зорі на віях.
І сні, що ховаються – під повіками.
Й сніг... Сніг і дзвоники. Сніг...

Татхаґата

Слова злітають з долонь дерев
на дорогу до безпосередності,
шурхочуть, поки ти розганяєшся
назустріч краю, за котрим буде те,
саме те... саме те... саме те...

Точиться вода з бетонної стіни,
в потаємних фібрах знаходить хід.
Несе в собі шматочки форми
і розстилає на семи вітрах.
Крехтить і стогне стара вежа,
важка нерухомість сповзає в рух,
вода підмиває підвалини світу,
вода нагадує, що цілий світ – вода...

Дрейф у молочній воді
нізвідки у нікуди,
назустріч вічній зорі,
що розлилася навсібіч,
бозна, що за річ,
хтозна, навмання,
пара тіней та пара хвиль –
ти і я, бла-бла-бла...
тра-та-та... фа-фа-фа... ля?..

О, снігу диво льодяне!
Як відсутність тепла вибирає з краплини кристал...
Він злітає з небес, немов Перший із янголів,
і на золото тьмяне у тіні вкладається м'яко,
переломлює світло, утворюючи момент,
елюзивну миттєвість того, що назвали життям,
в храмі з плоті і кості, в системі дзеркал і призм
заблукав його голос, збентежуючи моє я.

Світ – тільки свист мигтючий...

В. Стус

Як тягнеться, звивається душа,
запалене тому сто тисяч років
полум'я, закручений спіраллю
промінь, тремтить, торкаючись
безодні, зітканої з форм, сітки
матерії, що відкидає візерунок
тіні, рахуючи розмай життів,
мов пил, до неба що підкинув
вітер, пестячи квітку на лоні
полів, і ти – суцільне мерехтіння,
тремоло, що йде крізь тисячу воріт...

II

Стати тим, хто ти є –
тихим шурхотом хвиль,
що торкаються босих п'ят
наприкінці весни.

Стати тим, хто ти є –
тихим стогоном рейок
на платформі, порожній
вже декілька років.

Стати тим, хто ти є –
тихим голосом на безлюдді,
що змушує оглядатися кожного,
хто пройде.

А зрештою, чи не досить самого лиш факту,
що вітер повіяв, і море зайнялося зелене,
вибухи швидко покрили прадавні схили,
і на мить досконалу все стало таким неважливим,
лиш ми, поети самі по собі, самі собі поети
мовчки гарячі напої п'ємо і шкіримося,
існуючи тут...

Пиріжок для Арво Пярта

Хоч тиша у повітрі
на багато кілометрів,
огортає волога ковдра
твою саму суть,
поза межами слуху
бринить німа пісня,
літосферних плит
інфразвук.

Є ті з нас, хто замішує
глину червону ногами,
складає спіраллю до неба храм.
Є ті з нас, хто вживив
свою душу в камінь,
і звучить разом з ним в унісон вітрам.

І коли ти вийдеш
у тишу вологу
рахувати роси,
масувати стежки,
ти відчуєш, як у тілі
вібрує голос,
таємничий голос
глибин.

Нехай правда,
що важча за пісню,
стікає униз по регістрах
ідесь невимовно глибоко
вдарить потужно і дзвінко,
від басу цього відштовхнеться
душа до безмежності висі
й там повисить розіп'ятим дивом,
аж поки розчиниться, і тільки зойк
потривожить когось на вулиці,
і погляд він скине до хмар здивований,
і декілька крапель стече по вилицях...

Чорна поверхня моря,
сутінь відлита з свинцю,
хитається човен самотній,
лежиш, дивишся в пустоту.

Скільки часу минуло без тями,
скільки ще непритомним мине –
ти не знаєш, у тиші за бортом
перехлюп розважає тебе.

Під поверхнею точиться дія –
визираєш у дзеркало вод,
там буремна матерія криє
страхотливих обриси істот.

Ганяють одне за одним,
виблискуючи лускою,
то в любощах захиляються,
то зуби занурюють в плоть.

Не вщухає одвічна їх ярість,
і не спиняться ні на мить
вихиляння безумного танцю
між проміння у товщі води.

Розривають на клаптики спокій,
викликають нудоту і піт
невгамовні жахливі істоти –
відображення в морі твої.

III

Танатософія

Смерть не має визначених рис,
окрім руйнації – зроби її, мов Осінь,
збери докупи всі ґотичні книги
і вивчай неосяжний досвід
в ім'я милосердя, в ім'я краси,
в ім'я жовтого листа й червоного листа,
в ім'я туманів і дощів...

Тендітні воїни нагострюють списи,
спрямовують вістря на зуби Смерті,
за грою їхньою спостерігає небо мовчазне,
і там, де вони упадуть, їх чекатимуть пси,
охороняючи суть, смерті не вірячи,
душі крихкій жменю цементу вічності простягаючи,
їхнім кісткам дорога вглиб, до тектонічної плити,
їхній подих змішається із сімомастами вітрами,
і вже не скажеш тут, що смерть перемогла,
але й не скажеш, що б вони перемагали,
одне відомо точно – як шумить листва,
Книгу Мертвих позолотою покриваючи...

Метаноя

I.

Зморшки каменю – очі,
примружені у медитації,
п'яти того, хто йде,
балансують на колесі,
нерухомі. Зниконе
у глині – лишається,
у воді спогади розчиняються,
й там, де *ніщо* з'яє,
окреслене *все*
гострим краєм.

II.

Де «ні» пострілом б'ється об стіни,
де отвір на місці, де купол здіймав
до склепіння небес надлюдину,
де смерть пише вірші у тріщинах,
де застигла мить середзим'я,
благає жалісно відсутність
покласти в середину те, чого не видно,
і ввімкнути світло таємниці,
завершаючи картину.

III.

Піраміда війни,
побудована з тіл
на каркасі мечів і списів,
неминучий пухир
на поверхні живій,
о, навіщо він, пекло
обманного світла,
гра на випадок,
жорна для зерен звитяги?
Тільки задля того,
щоб, застигнувши,
можна в небо було
пташку випустити,
о, ці істоти чудовні
повітря та сонця
між руїн і скоцюрблених
веж мертвих мрій бачать
стільки захопливих змог
відчувати присутність
і збирати врожай перемог,
де насправді їх можна зібрати,
та куди не дістане амбітна рука,
тільки сідалом стане
для зграї, щоб спати
і бачити сни різнобарвні,
і спросоння співати...

Поїзди мчать по колу,
лиш кроки поволі тебе уводять
в безодню, де дзеркало стіною
крає твій обрій. І коли погасне
останнє слово, коли замовкне
позаду місто, і колій артерії
стишать пульс у пожухлій траві –
найцікавіше почнеться,
бо ти *будеш* там, де безодня,
де край тебе, й межі дрижать
на доторк, і тягне з-під низу десь
протяг, і в морок сповзає простір,
і шепіт хаосу на черевики
сідає морозом, поки ти йдеш...

Карбон

*О, не журися за тіло!
Ясним, вогнем засвітилось воно,
чистим, палючим, як добре вино,
вільними іскрами вгору злетіло.
Легкий, пухкий попілець
ляже, вернувшись, в рідну землицю, —
стане початком тоді мій кінець.*

Леся Українка, «Лісова пісня»

I.

О, не журися за тіло, що – попіл,
за спогади не журися – золу,
врешті-решт, чорно-сірий колір
нагодує собою траву.

І немає душі, що – на небо,
і на небі тім бога – нема,
між тобою і цілим світом
розливається Пустота.

Та справа не в тім, що – не буде,
справа в тім, що – зараз є,
повітря горить у грудях,
і музика в грудях б'ється.

II.

Слухай тишу,
твоя присутність
видозмінює її рух.

Слухай камінь,
його байдужість
креслить форму всього живого.

III.

Не вберегти – тебе не буде,
не вберегти – любов помре,
забудь, забудь про біг секунди,
забудь майбутнє, тільки те, що є –
не забувай, присутній
у порожнім храмі,
у порожнім дзвоні,
немов серце, що б'ється назовні
в якості язика...

Залишатися

I.

Смиренно прийме старий дім
і дощ, і сніг, і літню благодать,
і золото осіннє – коронує стріху,
вікна темні в склі брудному сонце снить,
довкола шум, читає вітер панахиду,
гілля криве в обіймах стіни затискає,
саман старий схвильовано чекає
преображення і просвітління,
коли душа пелюстки розправляє,
залишаючись тут... залишаючись...

II.

О, викинь мене у терновий кущ,
там постелена мені м'яка постіль,
щоб залишитися... і прорости –
ноги вперед простягти,
розкрити порожні долоні
з письменами німими днів,
жмені провин і достоїнств,
нехай, мов ті яблука, котяться,
прощальне золото осені,
в досконалі руки морозів,
коли ти стаєш ближчим землі,
залишаючись на землі...

III.

Коли ти [навіки] заплющиш очі,
згорнуться у зморшках твоїх повік
і залишаться поруч – дні і ночі,
блакитний Місяць і Вранішня зірка,
земляні обійми усе міцніше,
все вище до неба махає садочок,
і ти під деревами глибше, глибше –
торкаєшся серцем до самих коренів,
і корені торкаються серця –
з любов'ю...

*І залишився Яків сам. І боровся з ним якийсь
Муж, аж поки не зійшла досвітня зоря.
І Він побачив, що не подужає його, і
доторкнувся до суглобу стегна його. І
звихнувся суглоб стегна Якова, як він боровся
з Ним.
І промовив: „Пусти Мене, бо зійшла
досвітня зоря“. А той відказав: „Не пущу Тебе,
коли не поблагословіш мене“.
І промовив до нього: „Як твоє ім'я!“ Той
відказав: „Яків“.
І сказав „Не Яків буде називатися вже
ім'я твоє, але Ізраїль, бо ти боровся з
Богом та з людьми, — і подужав“.
Буття 32: 25 – 29*

Чорне провалля смерті
постає перед мною
затягнутим у мантию символів,
я даю їй тіло, щоб змогти її перемогти,
охопити, затиснути, оволодіти,
щоб не дати убити, й тоді,
коли вдасться —
ми двоє у білому виявимося одні,
о, не журися за тіло! —
на сірім рядні,
збирай дбайливо
з вій мокрих — сіль —
осад подій, викладай із дрібок
порожні рядки, і жаль, що співає з вітром
з того берега, у траві,
стане свідченням, що через ріку
збудували солоні мости.

IV

Post Mortem

Плескіт одної долоні – рука на худому плечі,
гуркіт безмежжя у скронях,
полум'я без свічі,
спазм від легені в легеню
перекидає мости,
сміх з болем у підребер'ї –
наслідок і причина...

Довкола збираються тихо мертві,
і чашки зі столу беруть,
нам однаково зимно,
і однаково хочеться вірити,
що все немарно,
навіть коли йдеться про
шурхіт комашок в кутках,
про змарновані долі
тварин у неволі,
і кожному з тих,
кому не вдалося одразу,
випаде змога
злетіти птахом,
і лягти під дерева – людиною,
передостанньою формою,
і вигукнути в небо слово,
щоб розпалося в піднебессі – нотами,
осівши на губи солоним...
...гарячий ковток,
ані пари з уст,
тільки усміх і примжур терпкий наостанок,
тіні йдуть... мертві йдуть...
залишаючи після себе – світанок...

Простирадла стигнуть на морозі,
перебирають вії синій колір,
кришталіки на бороді,
і дихання на метр – дим,
повільна музика не зрушить тиші,
на всіх речах спокійно сплять слова,
я відчуваю – значить, я існую,
свічадо потойбіч від мерехтіння сну.

Моя душа – пар на губах,
крізь навколишні -10
сплітається з нитками Сонця
на миттєвість –
зникомість,
і така якість в неї,
як шум, коли вітер виносить
хвилю на берег...

Над океаном відчаю я посилаю
всім благословення,
вода припинить бути смертю,
як навчимося плавати.

Священні гаї

Олені Телізі й усім жертвам Бабиного яру.

На благо всіх живих істот.

Весна... розпускаються квіти,
мов знаки прощення,
сльозами вмиваю коріння,
хочеться гладити
обличчя трупів,
щоб зробити їх вічність
м'якшою, а загибель –
немарною. Ми всі
засіваємо землю
собою,
і кожна хвиля
наступного покоління
тримає в собі іскру
того, хто вернувся в це море –
зелене,
вогненне –
розкриваються квіти,
мов знаки прощення,
і пахощі, мов благословення,
дають сили продовжити йти,
і пробувати
танцювати...

Вогні запалював
перед свічадом світу,
щоб назбирати світла
для цього моменту:
прозорий янгол
укладе руку тендітно
у живіт, вивільнюючи
метеликів, буде трохи
боляче від захоплення,
як вони жаринками
в обійми до ґрунтів
летітимуть,
махнеш рукою
на прощання їм,
замовкаючи
на тлі всього
мелодією...

Твоя душа – неначе павутинка –
від травинки до травинки
розправлені тонкі крила,
поки знизу десь – тіло
лежить хробакам домівкою,
злетів обережно – видих,
і застиг ієрогліфом – на билинках,
тримаючи в сітці час
на хвилинку, а потім
зелений колір
підчується
про нас.

Тіло не вмерло, ні,
воно лиш чекає,
щоб вибухнути
тваринами і рослинами,
з удячністю воздаючи
Землі за гостинність...

Обійняв –
лише тканина
впала на руках,
бо не вхопити
голос флейти
в бога на губах...

V

Це була мить,
коли вітер пов'язку
зірвав із очей –
опинився в порожнім степу.
Купол синій височить
порожнім дзвоном,
ні душі навколо,
ні душі, дорога
навсібіч травною –
напрямок – куди завгодно,
я – ні слова, ще до слова – я,
стояли ноги, стоїк, стіл,
з-за столу – небуття,
ні слова, то ж і бога
ще нема, утроба, лоб, еклога
я і я, без я, без язика? Гілля
бажає – вгору...
Крок – і ш-ш-ш-ш-ш-ш
до горизонту,
камінь – я – і кола... кола...
Тук і тук, і ух, і путь,
і з-під трави тепер дорога
стрічкою тікає вдалечінь,
немов уже усе прожив,
і кроків стук – умовний,
луння цв'юху тятиви
одної миті волі з до волі, до бога,
слово, слово, слово... нота?
Там... чекає нота...
Там, де обрій,
там, де вдома,
де гілля бажає вгору,
а стріла мого польоту –
корінь. Перелogi, логос,
плетиво тяжінь і туги,

тягне голос рівним тоном
спів завзяття і тривоги,
кров любові, волі, вола,
лемех, плуг і борона –
вірш у напрямку додому,
де – вмирати,
доторкнувшись
до лиця
я – я-я-я-я-я-я-я-я...
у долонях – руки,
тіло – на семи вітрах,
що колихають – вдома... вдома...
вдихаю. видихаю. хха-а...

Занепокоєння

*Благословляю твою сваволю,
дорого долі, дорого болю.*

Василь Стус

Поле, поле, поле, поле...
навсібіч танцює колос.
Обрій, обрій, обрій, обрій
потопає у пожежі,
тоне, тоне, тоне в тоні
віковичної тривоги,
болем криє мої скроні
виблисками сивини.

Руки клапті поля гоять,
вивернуті у розп'ятті,
з них протяжний стогін, стогін
безнадійної любові,
оре хвиля, гомін, гомін,
в грудях тяжкий дзвонить дзвін,
із-під землі червоний колір,
в серця колір пустоти,

у ньому шепіт поля... поля...
поля дивовижних снів...

Залізний вітер граблями по травах,
гусне сутінь, сузір'я показують північ,
у просторі отвори травм,
роз'їдає корозія простір – що нам
залишається? – обіймати міста,
пригортати і гріти обійстя. Зима ж бо,
на торжищі криги і криці краплини тепла
вирастають в ціні. Благі наміри гонять
у пекло гасити пожежу кисневого голодання
ковдрами й чаєм. Нема чого більше втрачати,
коли мовчки ідуть каравани, всупереч металевому
завиванню – шурхіт шин, відсвіт фар на обличчі
і зжате гудіння зубів.

Не клянуся,
бо по той бік себе
немає слів,
лише напруга
у намаганні
не дати болю
зламати й відмовити,
і тоді, коли ти спромагаєшся
стати мучеником –
якщо вже не здатен бути переможцем –
то мучитель перетворюється
на стоматолога,
що встромляє залізо
у схований в яснах нерв
з метою видужання
твого духу,
котрий, шукаючи виживання
у втечі,
прирік би себе на пекло
довічного болю сумління,
яке корить лише тоді,
коли ти зрадив
самого себе.
Пуповина мого коріння
тікає в пітьму,
я не можу розгледіти там
підґрунтя своїм обіцянкам,
можу тільки надіятися
на тисячну долю зусилля –
майже випадок –
що переважить
у правильний бік.

Мучеництво –
блазування героїв,
упитих трагедією,
настійка гірка
ятрить нутрощі,
відчай повертає ключ
у дверях страху,
за якими вже не хочеш
ані жахливого кінця,
ні безкінечного жахіття,
лише відкритої блакиті,
що відбивається в чаші
приречення...

Ми перемогли,
але на обличчі
лишилися зморшки...

Всередині мене
є велика пустеля степу,
де, врешті-решт, я стає щонайбільше я.
Іноді мені вдається
дійти до середини того степу,
і звідти дивитися на світ,
що стає не більше за перл
у долоні.
І коли таким чином
вдається здолати обрій,
я відчуваю божественну потребу
в усьому, що коїться,
навіть у болю...
...так, навіть у болю...
Душа моя поруч ворушиться,
тепер я знаю,
чого їй хочеться...

VI

Я примирився
з тисячею вір,
з мільйонами богів,
бо їх списи уже не ранять,
їх обіцянки не звисають тягарем
з тонкої шиї,
а за руками їх вірян
уважно наглядаю,
зчитуючи наміри,
ми всі на рівних в череві Землі,
одного поля квіти,
одного неба покидьки,
наш зір замилений,
душа із домішками,
змушує тягтись усіх
примарне видиво
з найменням «щастя» –
танцює в дзеркалі, туманному
від пристрасного дихання,
насправді то – вогонь,
то хімія із виділенням світла,
на нього витріщився, очманілий,
шепочучи святий черговий нонсенс,
поки боги стікають по щоці,
розчинені у рідині,
і скільки янголів танцює
на кінчику
цієї гли...

Віра на повіках
малює навмання
відтінки, туди, де нема,
робиш крок й порожнечу
наповнюють дивні дива.

Глина завжди глина,
звірі завжди звірі,
люди завжди люди,
від цього нікуди не дітись,
тому кожний новий раунд
починається з мрії про крила,
а потім із розрахунків
на папері сакральних креслень
перехрещуються палиці,
ти злітаєш без жодного пір'я,
й слід від зльоту твоєї ракети
дуже довго бентежить поверхню,
колихає красиві хвилі,
жебонить у повітрі мова,
переспівуючи відлуння,
причащаються поту і крові,
поки знов чорнота не посуне
стовпи у твоєї вежі,
поки знову пісок не поглине
візерунків стрільчастий поклик,
не залишить малу перлину
з усієї колишньої величі
на губах в нового немовляти –
проковтне, і захоче літати,
проводжаючи поглядом хмари,
білі хмари твоєї пожежі...

Десь на дні живота
промовляє морська глибина,
на потилицю хвилі накочують з шурхотом,
лежу на межі, де закінчується я,
й починається - чудо.

Бог звучить усередині нас
незнайомою мовою,
проривається ледь
крізь роїння білкових сполук,
залишаючи в чаші стулених рук
акварельні сліди незбагненого задоволення.

Занадто просто –
великий світ,
і тому, рано чи пізно,
біля межі якоїсь
мусить стати холодно,
але біля тієї межі
позаду вже нічого не буде,
ми станемо самі собі сяйво,
із дерева життя відірване –
насіння...

Життя - царівна,
поспішає завше,
рукав атласний
вислизає с пальців,
скарби всесвітні
були в долонях,
та жодної крихти
не залишити.
Ото на море
хіба дивитись,
в очах тримати
його кошовність,
оміють ноги
атласні хвилі,
судин читаючи
письмена...

Дружина психонавта (*The Psychonaut's Wife*)

Хтось мочить ноги
у хвилях моря,
сором'язливо позираючи
на того, хто на дошці
сходить водяними вигинами
аж до сонця
і довіряє глибині,
приносить мушлі у долонях,
за мотузок тримаючись,
протягнутий з груді,
мов змії повітряний,
танцюючи, до когось
вертаючись...

Містерія

Як згори – так внизу.

Герметичний вислів

Тінь біля трону – божество,
вода морська тече на твої білі стопи,
зберігаючи рівновагу гармонії
і симетрію, крізь яку звучить голос
на частотах за межами слуху,
лиш означаючи присутність,
лиш торкаючись окраєм сукні...

...я ввводжу тебе у храм,
як останній елемент, укладаю тебе
в порожнечу священного місця
на дні свого серця, де беззаперечно єдність
розливається рівним глибоким тоном,
утворюючи тепле джерело,
щоб над ним зростали квіти...

Там, де храм
переходить у ґрот,
нуртуються черви
у чорній воді,
в серце жалять,
і небо нестерпне стає,
й розкривається
квіткою солодощі
божество.

Руки в неї
сповиті у кільця змій,
як звиваються благословення
зі слів проклять,
як радість скидається
крізь матюки,
й насолоди гримаси
нагадують гострий
біль.

Я стою на колінах
перед чорним проваллям воріт,
звідти жодного світла,
лиш протяг уздовж хребта,
я не можу збагнути
свавілля і втримати
ритм, щоб не впасти
і не зламатися.

Учителя вузькі двері
по той бік,
повільною ходою,
щоб не злякати
момент
крок – понад відчаєм,
крок – понад хвилями,
понад стіною безодні,
торкаючись рукою,
у напрямку присутності
відсутності,
намагаючися звільнитися
від прив'язаності,
я зрозумів,
що нитка моєї душі
безкінечна,
бо нема
душі,
в тиші
відлуння дзвенить,
грається вітер
дзвоником
існування
на тій нитці,
я-я-я-я-я-я – дзвенить...

Любов – порушення паритету,
тріщина в порожнечі,
голос, що вмить
необмежений простір
перетворює на лабіринт,
і там, де не було досі нічого,
з'являється *дещо*,
і *дещо* – кричить,
цей голос рвався
крізь нашарування мовчання
через тисячоліття
поштовхами мембран,
скороченнями сфінктерів,
щоби пролунати
і стати на вильоті – нотою,
в цьому немає нічого практичного,
в цьому немає ніц раціонального,
з усіх сторін цього взагалі – немає,
тільки голос – звучить,
музична скринька грає,
порожнеча дивиться на себе в дзеркало
і стає Буддою.

Чим вище вгору,
тим струна тончіш,
тим важче тагарі
секунд, що крізь роки,
подібно до лавини,
накотилися до днів,
до місяців, і ось –
на терезах – Місяць
і Сонце, і зірчаста
далечінь – майже
дотягнешся рукою,
лиш тільки відпусти,
розкрий долоню,
полетиш далеко,
поки не вернешся
у кімнату через другі
двері, там сидить старий,
навчає грати на струні
найтоншій, підіймати
непідйомність тиші
й бачити під пологом
коштовні таємниці –
винагороду за твої
шість тисяч...

Скинувши одяг,
скинувши шкіру
і тіло,
[і біль]
вже на самій межі
відсутності
розтікається
щем
[твого самого єства,
яке розчиняється
у чашці з чаєм
всесвіту
дуже коротко,
зойком,
значно швидше,
ніж усі ці вірші,
але]
так яскраво,
як а-а-а-а-а...

VII

Нервів дзвони хапаю за язика,
вкорочую репліки,
Сонце нехай промовляє
про березень...

Весна

Долоні теплі
на щоку і на чоло,
все, що мертве було
і холодне, зігрілося
й ожило.
І доки триває ця круговерть,
доки пам'ять підтоплює сніг,
проливаючи сльози,
доти життя перемагає смерть.

I.

Турботи круг моєї голови
проходять хвилями,
бо води – тіло,
водень – світ,
і «я» порожнім глеком
в цьому океані плаває,
зринаючи і поринаючи
в моментах,
тримати рівновагу
намагаючись
в обставинах відсутності
опертя.

II.

Якщо піднятися достатньо високо,
то можна бачити минуле,
обігнати час, вхопити мить
й відчути, як тканина Всесвіту гудить,
відповідаючи на рух,
і ти, і ось – дідусь з бабусею малі,
ось твої батьки, і друзі, й плетиво кохань,
і те одне, і та одна, обіймів глибина,
і ти – сльоза, і шум життя – дрібниці
в брязкальці, і Будда – компроміс
присутності й відсутності,
і самота, коли усе в твоїх руках,
і бога вже нема, лише безодня неба
з'яє, нікого молити на колінах
про зникоме, нікому поскаржитись,
ти позіхаєш, з пальців відпускаючи тканину,
мов птах, випурхує, змітаючи слова,
ці крихти хлібні, тиша наливається в хвилину,
три крапки, три, два...

Бездумно хижа
в сліпучому прагненні бути –
ти метеор, ти гориш,
ти розіб'єшся, вгризаючись у поверхню,
тамуючи голод солодким, невинна,
прекрасна, потворна – звіряча,
божественно люта, нелюдська,
дитяча, сліпа і безумна,
пульсуюча кров ненастанна,
вогненне начало
кінця безкінечного.

Чи знаємо ми про собачу душу? –
О, ми не знаємо про собачу душу!

Так довго дивилися в один бік,
неначе тримали бій,
що аж забули ненавмисне,
як виглядаємо ми,
коли відбиваємося у зіницях одне одного,
але вже так просто не вдасться поворот голови,
бо шия затерпла, суглоби залякли,
і важко двом бойовим роботам
поглянути одне на одного без сорому,
і тренуватися треба заново
усміхатися попри гострий пил
у наших зморшках,
і відкривати з-під броні
трохи теплого тіла в районі серця,
доводячи, що бої не минули даремно,
що розвіється дим і розійдуться чорні хмари,
й ми побачимо ще, з-під завалів як тягнуться квіти.

VIII

Де ти? – В звірячій норі,
де затихли слова,
туки серця глухі
розбавляють мовчання,
земля визначає
напрямки,
пробачаючи, розчиняє
наміри,
«вниз і назад» - ось правило
для того, хто страждає,
стоячи на порозі храму,
не в змозі його перетнути...

Мармуровий палац на сипучих пісках,
ти всередині – ідеально розіп'ятий на ланцюгах
у статусі кво висиш, рота хаосу стуляючи,
але тіні ховаються по кутках, і піщинки шепочуться
з протягом на підлозі, сні чекають у тріщинах,
стіни стогнуть, готові віддатися моці вітрів,
потонути в роззявленій пащі, яку не спроможні
втримати...
ти висиш, ідеально розіп'ятий, в статусі кво,
доки мармур розійдеться й зробить рікою,
заливаючи кров'ю рівняння й угоди,
палац упаде у зіниці – розчахнуті отвори,
крізь котрі пісок провалюється в невідомість.

Твоє прагнення висоти неба
одягає старе вбрання притяжіння
до мертвого бога.
Не знаходячи для цього всього
кращих імен, ти обираєш це слово,
немов прочиняєш
ворота по той бік розп'яття,
і протяг із темного отвору
перетворює твої губи на золото,
і голос душі відливається в форму
старих молитов,
поливаючи цей зашкарублий стовбур
заради ніжних білих пелюсток.

Розчинені у сонячному світлі
листи щастя,
бачу на заплющених повіках –
рожеві літери.
Рядки виповзають за межі сенсу,
лишають по собі перемовини трав
і моря,
душа – заблукалий в матерії вітер –
на кромці вузького берегу
тримаючи рівновагу –
співає...

Будують ноти
у хмарі храми,
слова будують
колонні зали,
стікають ідеї
бджолиним медом
по стінах високих
і нетривалих.

....

Чужа смерть –
розтуляє губи
відлюдника,
що знає ціну
кожному звуку,
що знає вагу
кожного звуку
на всесвітньому тілі
мовчання,
тож не скаже зайвого,
тож не зойкне зайве,
але смерть чужа
розтуляє губи,
роздирає губи –
і вся любов
виривається звідти
лементом,
щоб летіти услід
лелеками – плач,
душе моя, плач,
тепер – можна...
тепер – можна...

Блакитні вітри
вивертають легені наспід,
й відкриваються на тканині
великі дві літери: «Ні»...
Замотані принципи в бинт
згортаються ембріонами
на дні скрині,
я видихаю з непевним полегшенням:
«Ні..?» Пара звивом широким
пускає слова на хвилі,
пливуть, не чіпляючи шкіри,
бо «Ні...» І наскрізь проходять тіні,
ти на іншій бо вже частоті,
твое тіло грається в інші ігри
після «Ні».

Щораз бере образа бачити,
наскільки низькою та виявилась сходинка,
що ти на неї витратив останні сили
й лежиш тепер в калюжі поту,
хапаючи дорогоцінний кисень з неба жменями...

Розбивай об скроні хвилі,
щоб можна було розібрати
заповітний м'яз на волокна,
шукаючи струну душі –
вона захована у глибині,
а в ній –
таке широке поле, поле...
в полі трави, в травах – шурхіт,
в травах шурхіт піни днів,
і кольори – короткі смуги
від зорі
і до зорі...
...кричиш? кричи...

Знімай біль,
прошу,
анестезія –
така необхідна річ,
щоб не вмерти від шоку,
однак, мушу глибше
занурити скальпель
туди, де закінчуються волокна
і починається порожнина душі –
розколота
на друзки галюцинацій,
збирай, Кай, із них дзеркало
слова вічність,
підбирай кути,
щоб не порізатися
мозаїкою, збирай, щоби
знову побачити,
як виглядає – цілість,
як бог будує самого себе,
щоб здійснитись...

Терапія

I.

Відсутність осуду
дозволить запустити руку
в нутрощі,
намацати пухлину
і повільно витягнути
з пітьми на світло,
де вона повинна розтанути
в процесі спокути
і виправлення...

II.

Як вижити
після такого звиху?
Як виправити,
як зашити такі розриви?
Ми зайшли далеко
за рису поняття провини,
на цьому рівні вже не працює
інструмент осуду,
тепер тільки збирати кістки,
уважно та обережно,
шукаючи положення,
де не боляче,
ніби по цеглі
видиратися із колодязя,
неначе заперечувати могилу,
і намагатися бути лікарем...
намагатися. бути. лікарем...

Вріже, всвердлить,
проореш борону
і встрягнеш,
виточений, вирячений,
героїчний, та незчуєшся,
не почуєш, за болем,
за важкістю дзеркало завішене,
радості світло – вогонь,
що злітає над вуглями,
долоням – тепло,
очам – кіптява, темрява,
погляд крота крізь землю,
насінина з руки недбалої,
прорізається, свердлить,
проорює борону,
вистеблюється,
виквітає-
ться...

IX

Угар мине,
попуститься сп'яніння,
гірке похмілля вріжеться у скроні,
крізь чорний кіпті макіяж
проступлять будні,
остине ліжко після пристрасті
і смерті, навпроти тебе – тіло,
що не стало богом, все те саме
у кімнаті, тільки трохи більше болю
залишилося на фоні,
в дзвоні в вухах,
дзеленчить трамвай
старими рейками
у мареві вікна,
з карнизів крапає вода,
і сходи б'ють по нервах –
до дверей
новонароджений крокує день,
а в нас
порвалися всі струни,
окрім одної – тягнеться тонка,
вже не відпустить,
відірветься тільки з м'ясом,
їдеш за нею – не знаючи, куди веде,
просто щось є
у всьому цьому,
у цьому всьому –
попри все
щось є...

Війна щосили грюкає дверима
у намаганні перетворити горизонт на стіну,
але щоразу вітром
двері прочиняє...

Штрих-код

тонка лінія
між молотом і ковадлом,
коротка згадка
про того,
хто там опинився,
чи-то через обставини,
чи-то через переконання –
його справа – сочитися
найсмачнішим на світі соком,
котрий питимуть потім
нащадки, може,
якщо декілька строк
із підручника зможуть
розкрити прихований
в лінії світ...

До радості I

О радість! Дівчинка тендітна!
Спіралька між двох електродів
яскраво палає, тріпоче, тоненька,
ось-ось розірветься, і тільки блакитна
пелюстка пекуча повільно кружлятиме
під повіками, освітлюючи путь...

Моя міопійна пам'ять
погано розрізняє риси,
залишаються в ній –
акварельні плями
облич і годин...

Приклади вухо до землі
і слухай, як росте трава,
цей повільний і невблаганний шурхіт,
немов з тобою розмовляє сама
душа травня, перераховуючи імена
всіх речей, потонулих в минулім,
їх береже в собі вода, якої вони торкнулись,
і бадилля – це непереможний архів,
прошепочи йому свої слова найважливіші,
щоб вони лишилися в майбутнім...

Розпечене горло Сходу
більше за будь-які політичні формації,
і народи воно плавить у потоку суховоєм
заливаючи сторінки історії –
потім не розібрати ні слова,
лиш плями і виблиски візерунків,
усе поглинає Поема Степу,
спів горловий померлого шамана,
який на сто віків означив майбуття
тутешніх територій.

До радості II

Світу прес випускає радість
папером тонким, пастилою фруктовою,
рветься легко дієтична порція,
зголоду хижий, не може наїстися,
падає від передозу цукру,
необережний.

Ледве тліє руде серце,
ковтаючи коксівне вугілля
на останку сил, притиснуті долоні міцно
намагаються зігрітись,
але їм зимно, все так само зимно, бо
зірвало вітром залізний купол,
порожнє дивиться майбуття,
і мнуться на порозі нічийні діти,
готуючись до подорожі без вороття.

До радості III

Не лякай радість –
блакитну чаплю полохливу
в хащах сирих полонин...

Тиша облизує берег
мілкого і теплого моря,
тиша ковтає вульгарні хіти
та обурення мін,
тиша злизує сміх,
сіль з обличчя мішає
із сіллю морською,
гомін чайок один
залишається понад тишею,
й шепіт у водоростях
ледве чутно бринить...

I.

Молюся на знуджені полудні
без заліза в статичнім повітрі
у липні, у полум'ї, що зігріває
кожен фібр, і поволі згораєш
у напрямку моря, мліючи,
повз сади, повз паркани, повз вибоїни,
повз мрії, тіла і функції,
завмирає життя на вдиху,
завмирає десь на годину,
затискає до сліз пружину...
і відпускає... божественне літо
мільйонного року лине...

II.

На щастя, ти біль цей ніколи не втратиш,
він примушує плакати і сміятися,
його мовою далечінь написана,
вона ледве в тобі вміщається,
розтягуючи нейронні з'єднання,
твое тіло звивається, піниться
бурунами секреції, під цю симфонію
танцює ціла біологія, і на кромці
голого позамов'я юрбляться вірші...

О, розмай
у диханні ранку!
Як мені,
розіп'ятому
у бажанні обійняти,
тобі віддячити,
що корисного дати?
Коли настане час –
забери тіло,
та тільки прошу –
дай допити
свою міру
тепла між тіней...

A black and white photograph of a textured, possibly stone or concrete, surface. The texture is rough and uneven, with various shades of gray. In the center of the image, there is a large, glowing white 'X' that appears to be superimposed on the background. The 'X' is composed of two thick, slightly blurred lines that intersect in the middle. Below the 'X', the word 'Coma' is written in a similar glowing white font.

X

Coma

Тягнуться пальцями і псевдоподіями
плювочки бога на поверхні, з подивом
натикаються одне на одного – так бог
зустрічається сам із собою: то як хижак,
то як мутуаліст, але завжди стаючись
загадково і глибоко віддаючись усередині
луною терпкою, гулкою, до тиші тривкою,
і сенс, що прочитується з цього зіткнення,
завжди – знак питання.

Торкайся тіла
уважно,
повільно,
всією поверхнею рук
відчувай
шерсть чи
оголену шкіру,
тепло,
що тече із глибин,
з пуповини,
що врешті
торкається бога,
з якого
упала ця форма –
вода на підлогу,
і тепер,
як уміє,
тече...

Шрам – сором'язливе покривало,
що ховає нерви, сахання з острахом
геть від простягнутої руки,
адже біль був нестерпний,
і спогад дивує – як зміг пережити це? –
у відповідь тілом прокочуються дрижаки...

Фото – потік безкінечних «я тут»,
що, мов обруч по талії, крутиш
довкола моменту, підсилюючи свій звук
в резонансі, стискаючи діафрагму.

Планета Земля починається з твоєї шкіри,
м'язи – тектонічні плити – як ворушитимеш ними?
Що вийде назовні з вулканів? Серце качає магму,
сонячні промені в голові між дзеркал блукають,
де закінчуєшся ти? Чи ти – починаєшся?
І що є тертя, від якого лунає дзвін?..

Бажання твого тіла –
квітка в занадто солоному ґрунті,
так довго доводиться підійматися їй
з глибини запалених звивин,
плутати у лабіринті, воюючи з Мінотаврами,
щоб досягнути свого Наксосу
і стати, нарешті, Вакхом,
помиритися з тінню Іншого
з-під склепінь тектонічних плит,
це – напружене малювання
алхімічних рівнянь,
щоби пройти крізь стіну
і сягнути моменту торкання,
проникаючи через шкіру
до самого твого – життя.

Твоє найкраще я
заховане у піні днів,
хитанні рівноваг,
і кожен з нас обох
одвічно ловить мить,
і лиш здається, що
уже піймав, ні,
гра обіймів не закінчиться,
доки триває гра тепла
в тілах, і дзвоник я
на вітрі мерехтить.

XI

Дощ простирадлом білим
покриває Київ,
збиваючи температуру
хворому мегаполісу -
змиває людей,
змиває автомобілі,
ти пригадуєш знову,
наскільки це неймовірно -
дихати...

Видих навиліт пробиває тишу,
тріщини тікають навсібіч,
видих – емісія чорної дірки,
бо корінь твій бере початок –
відчутного потойбіч,
мов протяг, що стулками б'є
восени, непокоячи ранній сон,
мов повінь, що листя несе і гілки –
привітання далеких крон.

Крізь відчинену стулку вікна
чутно шелест води й тарілок передзвін -
ллється вечір...
Храм цегляний носить ім'я
померлого тирана,
в десять шарів на стінах
написані біографії,
на сонці червневому татуйовані
мружаться сонно цеглини, старіючи...
Й рушники сохнуть вафельні,
похитуючись у потоках літа
знічев'я... Провалюється картина
в пам'ять, по дорозі струни
чіпляючи...

Собачий танець

Величні зорі танцюють в небі,
пускаючи хвилі хустин туманних,
а ми, мов собаки, захоплено витріщаємось,
гавкаємо і підстрибуємо, жадаючи
взяти участь у грі всесвітній,
ми усміхаємось так, як уміють лише собаки,
вірні пси богів, зварені з первісного бульйону,
кавалочки зачудованого слизу,
що вміють співати, і тягнуться носом
до небесного вогню.

Десь луснуло в душі,
мов гілка в лісі – міжсезоння
надірвало мене, і крізь рану
простягнулась довга тінь,
я затуляю очі,
бачу мерехтіння,
і чую шелест горне губи-береги:
ріка тікає – поза погляд,
лиш тільки руку скинеш вслід,
а що зосталось – терпне в піднебінні,
як гусне проти осені блакить...

Реальність – жало променю
в розбурханій хмарі живого,
опівдні в жовтні, коли дерева яро
в небо б'ють тілами в знак присутності,
і вітер точить лінзи з солі, щоб
ти бачив правду прямо, ось, перед собою,
ось, ось! О! Сонце! Ось це! Це...

Дощ минув,
з усіх щілин полізли квіти
на гук сонця,
натовпом зраділих дітлахів,
вони потім усі заблукають в тінях,
але поки що
є змога посміятись в бризках
чистих із калюж в багні,
обіймаючи своє щастя,
немов шматок хліба
в голодні дні...

В моїй голові – ґрунт,
руки по лікті – в землі –
там народжується любов,
любов, що живе попри біль.

Все, чого не розповіси,
що лишиться вигуком,
відбитим
у нерухомій воді,
зависає в невагомості
рівноваги
з планетарним масштабом,
надихає
і я розправляюся,
мов повітряна куля,
мої крила просочуються
через пори залізобетонного світу,
деформовані,
й дихання,
що забирає горіння у водню,
гріє
маленькі секунди
під великим
куполom
холодної безкінечності...

Я світ запалив,
згоріла нейронна стерня,
створивши ідеальний колір порожнечі,
відсутність дала відчуття летючості,
немов інертний газ –
Велика Порожнеча народжує протяг,
і все починається знов,
бо ідеальна порожнеча я,
викликає тяжіння
любові.

Перша година вересня

I.

Ландшафт співає,
і немає значення,
що він того не знає –
ти це знаєш, й того доста,
вам на двох цього знання –
вистачить.

II.

Мої мозаїки
невмілого сприйняття
у дзеркалі, вкритому попелом,
залишаться невидимими,
бо я не зможу дістати їх
з-за того боку скла,
доведеться самому
їх перебирати,
відчуваючи, як до світу
в цей час повернута німота,
і що вона видає секрети
ліпше за сповідь,
але ніхто не знає мови,
тому я
лишаюся сам по собі...

III.

Любов

дасть змогу

не добити одразу ворога,

коли жбурнеш його тіло

собі до стопи,

але вдивитися йому в обличчя

і вивчити кожну рису

вашої відмінності

між собою,

бо конфлікт

повинен породити синтез

інакше не закінчиться

конфлікт.

В мовчанні храм її,
і кожне слово,
що зірветься з твоїх губ,
зруйнує мить присутності,
я можу безкінечно
загортати кожен слід її
у вірші, змушувати їх
світитися, немов прадавні мандали,
але щоб ти міг пізнати її,
мусиш сам переступити цей орнамент,
та увійти до її обителі...

Важкі кити і кораблі
висять в повітрі
між вітрів
з натертими боками,
стогнуть стиха, колихаючись
на висхідних потоках,
тримаючись за якорі
в приборканому морі снів,
що в спокої хибкому відбиває зорі,
що майже не буває в спокої...

Чарівність проростає
крізь танцюючу безглуздість,
знаходячи притулок в змозі насолоди:
тріпає вітер відклеєне оголошення –
слова відшаровуються від реальності,
і листя на узбіччі – відспівало,
роздавши промені у кольорі,
моя краплина з неба впала, граючись,
я опускаю руки, бо не зможу обійняти
все, що в її зіниці відбивається,
стаючи на півсекунди мною...

Моя рука на твоєму серці
зберігає тепло,
моя рука затерпла і
перетворилася на дерево,
вже майже не доносять нерви імпульси,
і я майже забув, навіщо все це,
я майже помер, тримаючи вогонь,
вже майже скам'янів, мов той монах,
що досі медитує, вже кілька століть,
але ледь-ледь здригається рука –
серце тріпоче, значить, я
іще живий, тому одне питання є:
– Чи тобі тепло?

Тобі хотілося би втримати
цей клубочок в руці,
ти ловиш його, а він прудкий
скаче весело по кімнаті,
мов сонячний зайчик,
ти дитинно суворо на нього
махаєш тонким пальцем,
промовляєш слова виховання,
а він просто стрибає й котиться,
а він просто стрибає й котиться,
нагадуючи, що ти – просто дитина,
а світ бентежний і мінливий,
бо цілий світ є гра...

Безжальний простір жовтня
розриває межі моєї свідомості,
і я задихаюся перед величчю поля сутностей
за відсутності слів,
мій мозок сприймає більше,
ніж руки можуть дотягнутися,
ніж прибори здатні поміряти
функції – без літер,
функції – без імен...

Опадають міфи,
маски осідають,
останнє слово
кружляє додолу,
моє гілля лишилось голе,
душа небу холодному
обійми розкриває
і завертаються від захоплення
корені під покровом
минушого, що стало
минулим – шарфом із золота
на горлі на межі застуди –
захищає якорем,
щоби в блакиті тій не потонула,
не захлинулася у захваті
безмов'ям...

Лунка тиша моєї присутності
відбивається від чорних тіл дерев –
я зупиняюся – в повітрі зріджуються сні,
і тисячі блакитних ранків
уміщуються ув одній сльозі,
яка мішається з туманом –
в диханні безмежжя... тане... тане...

Не знаю нічого,
нікого не знаю –
торкаюсь поверхні холодного дзеркала
тільки: там листя кружляє,
вкладаючись тихо
під ноги гігантів зелених,
щоб хмарами стати,
що в напрямку Сонця
з гілок відлітають...

Ввечері чутно,
як тихо співає
genius loci,
предмети в тумані
сплітає в орнаменти значень,
і тіні до тебе звертаються,
вуха вібрують,
я провалююся в сутінь існування
між секунд,
я знаю!
знаю...
знаю...
знаю...
...кола дзеркалом ідуть...

XIII

Саван осанною осідає
на щоки мереживом –
в найчорнішу годину
умашчує білим,
і час завмирає
на вдиху –
шуми обтікають
із нього по стінах
столітніх, і барви з ними –
стікають в безбарв'я,
в очах темніє,
повіко небесне лягає,
кружляють тінями
по вулицях сні...

Завмираю комфортно,
крізь повіки прикриті
течуть хмари тихо
по небесній ріці,
усміхаюся – міра
мінливості ця
більш ніж задовольняє
мою нерухомість
на окраєчку сну...

За порогом
семи відчуттів
розлітається тіло
на вигуки...

Світло розпаковує красу з пітьми нашого тіла.

Невимовна краса
кладе пальці на губи,
і світ на зграї вигуків
розлітається –
звук роздягається від слів,
ріка виходить з берегів,
я вже більше, ніж я,
у хвилюванні чорної води –
спалах незначущості,
самотньої квітки
на ланах космічної байдужості.

Всесвіт стискається –
з моменту Великого вибуху
біля воріт плоті –
з кожною секундою
в неймовірно щільну
і гарячу точку фокусу,
пише на шкірі Іншого
вірші,
пропікаючи до самого «я»...

В тумані пам'яті
не розібрати слів,
лиш смак води,
що зігрівається на язика
і оживає...

Сніг – мова невидимого,
він звертається повз дзеркало
до того, хто в ньому відображений,
змушуючи зображення танцювати,
пускаючи по шкірі брижі,
він огортає тебе і оголює,
знімаючи все, що могло б врятувати,
залишаючи білий колір,
безкінечності білий шум...

Візьми шматочок
цього печива з неба
і стрибай у чорні
обійми води –
це єдиний спосіб
побачити світло –
померти до смерті
ще кілька разів,
стати глибоководною рибою,
несучи свій гарячий шматочок
на якомусь стручку на чолі,
ранячи пливці об гарноту коралів,
здираючи луску об якорі слів чужих,
відчуваючи натиск підводних мін,
рахуючи дні між ранами та сподіваннями,
між війною й спогадами про мир,
без тями, що там – далі
вихопить шматочок неба із пільми,
мочити пензель в пам'яті
і малювати... малювати... малювати...
обрію горизонталь
поперек полотна пустоти...

XIII

觀 (Віпасана)

Війна
іржавим цвяхом
в грудях повертається,
віпасана –
це як
ріка,
що вийшла з берегів,
і всі гострі предмети
під поверхнею вод
розчиняються.
Бомбами
прокреслена межа,
кістлява рука
плеча торкається,
ти усміхаєшся –
вода
проливається за,
у вічність без дна
і з небес
повертається...

Експансія

Коли гора любові стане непорушною,
зникне потреба кидати на неї нові скам'янілі серця,
громада її затулить собою будь-який жаль,
і жирне молоко тектиме з її грудей,
насичуючи жадібне й хиже життя,
що здійметься щупальцями над землею
і поглине Сонячну систему, позираючи
палаючим оком до зірок...

Ґрунт

I.

Подивись на цю розкішну чорну жінку –
її губи уражені виразками голоду,
її очі уражені вірусом безпросвітності,
бо ніхто її не любитиме замість тебе,
бо ніхто її не любитиме так, як ти.

Скільки завгодно можеш бути неготовим,
скільки завгодно можеш почуватися недостойним,
але нікого іншого, крім тебе, в неї не буде,
бо жоден інший, окрім тебе, поруч із нею не
приживеться,
не полюбить, не захоче залишитися
із нею, забере, що зможе,
зранку – зникне, зранку – вшиється.

Збирай
у долоні слабкі каміння,
точи
об гранітні щити свої зуби,
щоб стали, мов леміш,
натирай мозолі,
щоб спромогтися хоч раз на ніжність,
на ніжність спроможні-бо тільки
пошорклі долоні.

Хліб,
що вона поставить
на стіл,
хліб сірий, грубий,
наситить саму душу,
зігріє саме серце,

і ти відчуєш,
що саме поруч із нею
твоє місце,
саме твоє місце...

II.

Кількість поту і сліз
створила цей стійкий аромат –
окрайця хлібу в твоїх руках
і мовчання дерев на зорі.

Товсті стовбури
кільця тримають в собі,
то не тільки їхні роки,
то також і твої роки.

Це тягарі,
що контрвантажем
дарують змогу
виструнчити стріли до небес,
голова обертом йде,
коли ти усвідомлюєш висоту
тої скелі, що з усміхів й ран,
тої скелі, що вчора іще була храм,
а тепер з неї зростає трава і кран,
на якому ти гойдаєшся
назустріч ранку,
і космос квітне
в твоїй голові,
і сонце сміється
в твоїх очах...

В кишках мегаполіса
циркулює пара і суржик,
бетонні стіни тримаються купи
завдяки ниткам нервів,
котрі проростають в їх порах
вздовж трубної вишивки
зони комфорту, і кожен поверх –
це розділ історії, складеної
із пройм віконних, наче метеорів
душ, що входять в атмосферу існування
і спалахують...

Потребували голос крові,
щоб розчинити твердь стіни,
упала жертва стоголова
між губи чорної вдови,
і досі чується – відлуння
у банках даних пустоти,

крокуєм тихо по дорозі,
що йшла кудись в діру стіни,
є міра волі у неволі,
без міри море часу лиш,

тривожить тишу репет зброї
в тумані свідчить про похід,
і невідомо, що ти бачиш –
чи небо, чи собі підніж,

чи годен жертви,
чи не годен,
чи бачиш,
а чи тільки сниш,

не скаже відповідь негода,
лиш під повіками блакить
висить сузір'ям стоголовим
і вабить йти...
поволі йти...

Співчуття виростає
з червоних підземних рік,
квіти його покривають лишаєм
поверхню холодних плит,
плодами його терпкими
харчуються взимку птахи,
але корені його спускаються
в товщу пітьми...

його побратими – вулкани,
сірчаста зола,
обійми його залишають
опік на спині
в того, хто обійняв...

Веже моя Вавілонська!
З глини й кісток
зикурат аж до самого неба!
Наосліп вкладаю у тіло твоє
нову цеглу,
не знаю, чи досить,
ти тонеш у гомоні,
шум роз'їдає твій контур,
і кінчики пальців німіють
на холоді,
напружую очі,
щоб розгледіти тебе
крізь міопію,
щоб згадати,
навіщо вага ця
і втома в руках
ця навіщо...

Вчорашнє щастя
зводить лабіринт
панельного едему,
тіснить ряди
у відчайдушній спробі
дати – закуток –
вганяє – в кут
бетонної утроби,
ми боремося
з холодом стіни,
у кам'яних мішках
запалюючи груби,
із усієї сили тягнучись
душею – на горище,
сходами – униз,
у напрямку народження,
щоб бути...

Не людина – брила,
глянеш тільки – тяжко вже,
твоя присутність робить нас малими,
твоя присутність викликає страх,
мов ценограф безсмертної надії,
що супроводжує у смерті таборах,
коли живуть тоді, коли неможна жити,
коли ідуть туди, не повернуться звідкіля,
з чийми зустрічаєшся очима,
і звідти позира безодня, й зяє,
питається у тебе – скільки зможеш
витримати, поки не станеш прах?..

Дорога вгору
вимащена кров'ю,
в тому числі – твоєю,
герої покладають черепи
свої на схил –
достойникам і недостойним –
сходи,
крокує вільний
і той, хто в полоні марнот,
спогадами свавілля
до божевілля висот,
не кожен відчує,
не кожен віддячить за дар,
та всім потепліє на шкірі
й потягнуться квіти з ран
у холодне повітря – дихати
в світлі,
що вмащує нами гору,
малюнком химерним
у незбагненній грі...

XIV

300 000 кілометрів від невинності,
не зрадь усіх тварин,
принесених у жертву
задля черева твого,
нехай воно підігріває
джерело піднесень
в тілі
на твердій поверхні
існування, об яку
ми розбилися,
і борсаємося в багні
холодному
на фоні неба отепер-от...
наче вірші,
що зростають зі сміття,
не відаючи сорому...

Шепіт світу
навчив дивитися
через плече людини,
людині – через плече,
там, за її спиною,
розгортається невидима історія,
розгортається нечувана історія,
оповідь абсолютної безсюжетності,
бо зникають звичні орієнтири,
на основі яких виникають сюжети.

Простір за твоєю спиною
повний ліній,
повний напрямків,
повний світла,
що існує не заради тебе,
а просто тому, що існує,
повний кольорів,
що насправді зовсім не залежать
від твого ока,
а значить, їм не потрібні людські імена,
повний звуків,
котрі ти мимохіть сприймаєш
як музику,
бо музика, мабуть,
єдине, що є між вами спільного.

Ці речі складають цікавість
за кордоном цікавості,
вони викликають людяність
на розмову не з самою собою,
вони геть не ти,
але ви пов'язані
спільними вимірами,
і отже – ви можете співіснувати,

отже, ви можете спів існувати,
спільно співати,
і спільно спати,
і в усій цій позаглуздості
відкривається спонтанна глибина,
і чомусь це не менш важливо
за чиєсь кохання
або за чиюсь ненависть,
не менш важливо, ніж війна,
бо там нема
рефлексій, тобто – відображень
тебе у хвилястих озерах (іноді – калюжах)
чужої уяви,
там коротке слово «я»
вибухає дивиною
під назвою «поезія»,
ти не знав (ла!),
але ти також –
[можеш бути
не менше, ніж]
вірш...

Вогонь
глибоко всередині гір,
кров релігії цього храму,
зріджена есенція пільми,
чия душа – одне палке жадання,
неминуче відкидає тінь,
і світло, зібране з вершини під склепінням
фарбує в алхімічному свавіллі
у червоний,
я не думав, що цей колір
матиме такий відтінок,
я не думав, що у ньому
має бути стільки чорного,
рядно на моїх долонях,
дане згори донизу,
пестить зіницю й ріже
ядучим острахом,
я не думав, що довершеність
прочиняє двері безодні,
і з останнім кроком
ти повинен спинитися
на порозі...

Довгий відсвіт короткого спалаху,
забутий етюд божества,
слід сльози на замурзаних щоках,
абсолютна безглуздість,
перший плач – крик прощання
у захопленні метеора,
довгий промінь закінчується тобою,
ти – жар доторку, що згасає,
і більше в цьому всьому нічого немає,
закінчуються рядки,
залишається те, що між рядками...

Рух дорогою своєї душі
не такий простий і приємний,
як звикли уявляти за книжками,
бо душа сама по собі коцана,
і шлях у неї кривий, мов п'яний,
адже входження в атмосферу
ніколи не буває бездоганим,
тому кожному метеору
буде що розказати...

Слово врізається в білий шум,
щоб вижити, йому
потрібно стати Музикою...

...цей тонкий принцип
існує між рядків,
прослизає між пальців
будь-якого з імен,
найгучніше вслід йому
крикнути «бог!»,
але навіть це слово
потоне в громаді небес,

залишиться тільки
Музика... ся Музика
тільки залишить...

Під сонцем
жодної причини
присутності,
ніхто не кликав
тебе із попелу,
поруч лише
тіні ходять,
і мова їх –
протяг...

Різноманітні ігри в почування себе:
з руки вислизає свій хвіст,
колесо береже дискомфорт,
і щоб вийти за межі –
треба просто поглянути
йому в центр – там чорна вода
підкреслює риси обличчя твого
з усіма його віршами зморшок,
і брижі виявляють глибину
потойбіч...

бог бо-бог бог бог-бог –
співає барабан,
удари тривожать мембрану,
однакові з виду – слова
спричиняють хороводи барв,
губи розтуляй, нехай
проллється заповітне «бла-бла»,
хай хвилі шумлять,
хай триває гра...

Закінчується казка,
простелений рушник,
на краю відкривається
магнітуда космічної порожнечі,
мов удар гонгу,
від якого хитаються
самі тектонічні плити
твого розуміння себе,
у пальцях твоїх
опиняється перо долі,
і далі простий залишається вибір:
укусити себе за хвіст
чи рушити далі – наосліп,
з одним тільки компасом сподівання
і всім, що вдалось відвоювати
на шахівниці Всесвіту,
в наплічнику...

Провідник помирає
з простягнутою рукою,
кров пролито,
невинність порушено,
з боязкою цікавістю звір
визирає за обрій,
з недовірою обмацує
невідомий шлях,
прекрасне далеко,
червоне Сонце
ставить питання,
звір здійснює хід...

Звук

занурює мені руку в живіт
крізь сонячне сплетіння,
огортає долонею серце
і змушує його тремтіти
здіймаючи з дна його
сяюче диво, коли воно сходить –
перехоплює дихання,
і співають сні хором
в артеріях сонних,
звук – робить душу
осяжною фізіологічно,
вона – мокра й солонна –
по губах прокотилася з ока...

Дієслівні рими

Немає сходів до небес,
нема сансари колеса,
єдині колеса – то жорна
кам'яні лежать
в колоссі, поля
площина – єдина є,
і вітер в полі пролітає,
їдеш крізь поле – смолоскип –
воно услід тобі палає,
допоки озирнешся – знов трава
на чорному зростає,
тиша все перемагає –
в тому Музики основа
полягає... вдихає... видихає...

Вже тут хаос,
чи буде – зірка?
На краю урвища
безкінечності
зависає душа,
шаленіючи від пейзажу,
краплина солоня
серед краплин,
то дощ, може,
з божого ока? –
...щоб з'явилась
на світлі
веселка
в потоках...

xv

Серце велике –
порожнє і висохле –
закликає птахів у собі оселитися,
тут стільки повітря солоного –
близько до моря,
і ягід червоних в кістяних коридорах,
щоби прохарчуватися, вистачить,
кальцій хай повниться гуками,
купол малу тиху радість підсилить,
і там, де нічого вже не лишилося,
лишайник хоча би розквітне...

Коли я входжу в тебе,
то з'єднуюся з твоїм хребтом,
проникаючи в твою голову щонайпряміше,
це мова на рівні волокон,
плетиво мікроскопічних імпульсів
тче текстуру спільного існування,
в середовищі якого ми постаємо
одне перед одним найбільш оголеними,
найменш тривіальними, розлущеними
серцевинами, і коли життя в резонансі
стає забагато, воно розливається –
формально і фігурально, формуючи
нову реальність, сингулярність кохання,
ти відчуваєш усі мої спалахи,
я бачу, як вони в тобі осідають
світлом, що ллється поволі з-під шкіри,
в мені натомість квітне тепло сонливе
твоєї любові, ми зависаємо
у невагомій пустоті, де тиша
абсорбує всі звуки, а темрява
абсорбує все світло,
в тендітній рівновазі дихання,
що так скоро порушиться словом
і ділом, на мікрони збільшуючи відстань
від тіла до тіла, до наступної хвилі,
що змиє нас із берегів «я»
в божевілля...

Нема заслуг, немає покарань,
нема сценарію, і сценариста теж нема,
місцеві режисери брешуть, гра – без правил,
навмання...

Обережно крокуй між дзеркал,
вирізняй пересмішника спів,
вовчі ягоди перебирай –
неотруйна одна між них,
сторона ця – завжди п'ятьма,
над травою звисає дим,
хоч би й сонце над головою,
нема сонця у голові,
я пишу потойбіч очей
віддзеркалений текст на склі,
я навчаюсь ловити слід
як мисливець і дикий звір,
кров на гарячих руках –
обертає на глину сніг,
нерухому незайману вічність
протинає наскрізь козеріг...

Задираю щосили голову
і благоговію перед громадою
двох колосальних стін –
кількості того, що було,
і кількості того, що буде –
між ними павутинками
крокує, стрибає, повзе, пливе життя,
і все під нерухомим сплячим оком Будди,
безкінечна процесія в процесі
безкінечного повернення
безкінечним кільцем, яке,
втім, існує більш ніж у доступному
осягненню числі вимірів,
і тому імовірність двох однакових повернень
губиться на тлі цих двох стін,
відхиляється на долю градуса,
відхиляється на десятю долю тону,
і змінюється вся тональність,
змінює колір гармонія,
какофонія, зіткана з партій
досконалості та невмілих
ривків до гарнот у болотах
сліпої присутності, я намацую
в порожнечі струни, стоячи
на линві своїй в неймовірно
кривому положенні, щоб
у химерній своїй рівновазі
між сотень спроб таки відвоювати
звук...

Всім найближчим

Життя б'є в барабан із плоті,
хвилі вогню розганяє тілом,
храм розквітає, ловлю цю мить –
я люблю! – любити вистачає сили,
ще ніхто не переміг смерть,
лише любов, що змушує в грудях битись,
що змушує йти, подеколи – летіти,
обіймати й гріти, проливатися через край,
говорити, ділити хліб, п'яніти від весни,
витягуватися до сонця із півми землі
з насіння, хотіти і радіти... через біль,
і оживляти всіх, кого неможна оживити –
на Великдень й після...

Дух Ареса
здіймає мечі
заради візерунку крові
вздовж металу
і радості вбивчої швидкості
назустріч фатуму,
чорнота,
що заливає очі зрячого
стократ темніше,
адже гнів під тиском обставин
переплавлено в найхолодніший
прагматизм Каїна,
землероб здійснює до неба
лезо коси
і починає сіяти пустоту,
вимащуючи руки в нафті
остаточної неможливості миру,
червоні ріки напувають ґрунти,
в найтемнішу годину
зачинається тіло
майбутнього світла,
розправляються хребти
титанів, з киплячої маси
до Сонця
здіймається
збіжжя,
і так мільйони разів,
поки спори з простягнутої руки
не досягнуть каміння чужого
і не підпалять його
нерухоме чоло
лихоманкою намірів,

для чого це, в біса,
для чого?! – повисає питання
над устами самотнього в храмі,
десь там, за очами,
ховається відповідь...

Хвиля її тіла
викликає зачудування й сум,
адже його неможна повторити
навіть на секунду,
зникає піна, лишається тільки
солоний присмак на губах,
і мушля в руках,
у якій крутиться запис її співу.
І на фоні божественного злиття
насолоди з душевним щемом
ти формуєш хибку надію
з крихти знань і обширу невідомості,
що все ще можливо,
що час океан, а не просто садовий шланг,
що допоки існує атомний пил,
повернутися може спів її тіла
хоч би й навіть за вічність,
а отже, не зникне ця мить,
можна вивести принцип,
написати дві сотні книг,
аби лиш не розтанула перлина
солонна на піднебінні,
дарунок доторку
її хвиль...

Сталося так,
що одна з найважчих речей –
розгладити зморшки на своєму чолі,
розтиснути кулаки –
забирає чи не більше волі,
аніж протилежне...
...зашкарбулу від крові щелепу
тягну щосили,
щоби впустити всередину
потоп любові,
над її водами несеться погляд
до найширшого на світі обрію...
...я був лук тугий, натягнутий
заради цього моменту –
гучного і вільного –
лети, стріло душі моєї,
за межі болю,
лети до неба
щасливим зойком...

Зелені кучері травня
ховають у собі вересневі колони,
оплески листя вже тримають у собі
ноти жовті,
смерть єднає пори року в обіймах,
сльози майбутніх дощів
течуть крізь глотку місяців,
стаючи вологою життєдайною в квітні,
ми всі вже відбулися,
вже сталися всі,
ми обертаємося на орбіті долі,
але це не має значення,
бо до (що навічно) і після (що ніколи не сталося)
працюють над однією скульптурою
ідеального здійснення,
так твориться хребет
божественного тіла
існування, так ти співаєш
і я співаю, так ми торкаємось долонями
крізь пори року, міняючись дощами
вздовж нитки часу
від серця до серця...

По той бік твого монологу,
між речей, тече дивне світло,
його видно між слів, ми –
немовби портали, щоб вийти
у нього – де ми опинимось? –
в дзвонах секунд, що лунають
повільно і довго, стікають, як
мед через промені сонного сонця,
там дзюркоче джерело всіх музик,
там в'ються над водою бозони Хіґса,
там тобі відбирає мову, і ти стаєш морем,
і ти любиш навіть найскелястіші береги...

Сома – бульбашка піни
ревучого океану,
рана на грудях спокою
і голос із рани,
палахкотить нерв,
лоскоче пільму віршами,
тріпають вітри вогник,
він крила метеликів палить,
але сам за секунду
разом з ними
стане дим...

99% виживання,
1% гри, 1% кохання
на 99 пустоти,
тому я щоразу плачу,
коли ти літаєш,
тому стискається серце
до ломоти, і махаю
тобі рукою - чи на знак
привітання, чи на прощання,
коли ти торкаєшся висоти...

Т.К.

Ми з тобою не помітили цей шторм,
подумали – легенький вітерець,
нас іноді рятує неможливість порівнянь,
ми не встигаємо злякатися, і м'язи
не зриваються з кісток, витримуємо все,
хіба що позіхання відлетить із уст,
немов метелик, і закрутиться в повітрі,
озирнулися – позаду – океан,
а нам здавалося, що озерце,
під нами грубий пліт з дошок,
та ми його зв'язали нервами
щонайміцніше, і сказали – каравела,
та скільки ще материків ховає горизонт
ніхто не відповість напевне, але перл
надії ще палахкотить, ми усміхаємося,
ми пливемо...

Темна вежа

В моєму храмі
підземні кімнати,
ще глибші,
ніж я вважав,
як далеко спускається вежа? –
поділ відбиває в собі небеса,
і кожна нова келія
тримає в собі голоси,
крізь прочинені двері – кричать,
осідають на стінах вологою,
чи це вибухає печаль
з мого рота в обличчя нового свічада,
туманно в очах,
я спускаюся сходами
крізь підлогу,
вивчаю сопромат по нотах
у будові без початку та кінця,
центруючи будову камертоном
серця, винаходячи музику в шумах
таємних коридорів й потаємних келій,
прокладаючи струмінь хребта
в спіралі цитаделі тіла в тілі, в тілі, в тілі...
...міст через вічність, до себе
від рептилії, і далі,
аж наскільки вистачить життя,
без цілі, просто граючись,
як хвилі з берегами граються,
заради миті, коли є краса,
і усмішка в свічадах,
і мерехтить від того,
мов свічками, храм...

О, тління! Вуглик дзигою зникає між стихій,
палахкотіння нетривале й нетривке,
лишає по собі химерний слід в траві,
літературу для дерев...

Ти вся в білому
біля поля,
хмари біжать небесами,
там, на пагорбі,
фігури в чорному –
обриси тривоги,
врожай зібрано,
глибоко всередині
збирається слина,
прокидається Цербер,
ти кладеш обережно серп,
береш смолоскип,
брудниш сорочку,
ляна невинність
тріщить під напором
стихії, ти дивишся
в очі неминучого,
і стерню поглинає пожежа,
ти рухаєшся в бік чорного,
ти робиш із себе борошно,
ти будеш усіма квітами
по той бік порожнього,
сповита в колисці
власноруч спроектованим
богом, на хвилях сама – хвиля,
смакуючи перемогу
в грі безодні
з самою собою...

Плачу, бо німий,
з горла рев,
як наче кричиш уві сні,
не піддається слову
гейзер краси,
то ти повір мені
на крик...

Спакуй свою пам'ять
в гігантський наплічник,
в картонні коробки склади,
відчуєш, як прямо до сонця
злітаєш, бо він, мовби гелій,
легкий...

Сутінь розмиває межу рутини,
твій рух виходить по той бік призначення,
там, де поле існування не розмічене,
звучить барвіста мова вечора.

Погляд на степ
підсумовує довжину,
що тече крізь хребет
радіює на кожний предмет,
занурений у траву,
дозволяє вдихнути все,
що ховає в собі далина,
ти стаєш значно більше,
ніж те, що собі вважав,
цілий світ спочиває
пилком на щоках,
і до обрію райдуга грає
від усмішки на губах...

Липнєве сонце зойкнуло
і скинуло блакить,
мені затулила крилом очі
сукня прозора,
крізь неї видно сни,
шепочуть ледве чутно,
ховаються – в повіка
на краєчку, скільки їх танцює
на вістрі вії однієї?..

Розсипалися перли
в кістяній коробці,
стукотять об стінки лабіринту,
мов пінбол, їх ритм
виводить мене із себе,
і там, поза мною,
дуже незатишно,
я хочу назад, усередину,
але там гармидер
не дає зайти,
мене вигнали з хати
мої власні думки,
у власній голові
нема де притулитись,
тож вишиваю вперто дні
в календарі нудним,
повторюваним візерунком,
розбираючи його витки,
мов тести Роршаха,
пам'ять бреше, що час біжить,
топить миттєвості у забутті,
білі плями на очах – льодовики,
а відповіді там, у темній глибині,
що під льодовиками,
їх поверхня змінює правила гри
щораз, як тільки я з'являюсь,
тому я часто падаю й блукаю в напівсні
і таю... краплі стікають з літер,
що на склі проявлені в тумані,
єдиний мій орієнтир,
щосили за який тримаюсь...

Не залишилося нічого,
що затулило би тебе
від завтрашнього дня,
і від розмови, як наждак
неголеного поцілунку дійсності,
простягувати жменю слів гірких
і зустрічатися з собою в скривленому
дзеркалі очей чужих,
вдихати попри тиск зсередини,
порушувати статус кво...

Сліпа божественна дитина
грається в пісочниці мого тіла
намагаючись зробити
ідеальну фігуру, нервує
сильно, коли піщинки
розсипаються, і виходить
якось так, не дуже часто
з усмішками, здебільшого
зі зморшками, і висоту
польоту обіймає сивина,
але дитина запускає уперто
за хвилину хвилю, вони
розбиваються, звісно,
але точать каміння,
і рано чи пізно із нього
виходить краса... хоч на мить.

Омлет опівночі
затишок у пільмі,
крізь осад шуму дня
в повітрі проступає
безкінечність,
і вже не дуже жаль,
що ця земля
покохає після мене іншого,
що кине час кістки моїх старань
під облуплені стіни майбутнього,
аби лише було життя,
його присутність означає,
що для когось буде все іще...

...і небо – розміром із перл,
уміщується на долоні,
де розчинилась лінія життя,
і спогади розлітаються пелюстками,
я знаю – все це – короткий спалах,
моя спіраль вольфрамова уже перегоріла
в вакуумі, я з кожною секундою тану
в зтяжньому відлунні
кульмінації кохання,
обертаючись по спіралі,
колихаючи свою пряму криву
малюнком привітальним на прощання,
але поки ще – червень
наливає вчорашній заквіт,
і захід у дзеркалі перлу
вже будить завтрашній схід...

Місто спливає у літній імлі
сонливе й невагоме,
я пливу разом із ним,
розм'якли в повітрі спекотнім
шипи довкола серця, й злість
задрімала в крові, я пригадую,
що снилася гармонія,
і знаю вже тепер технічні поверхи її,
підвалини зусиль в краплинах поту,
колосальну вагу її склепінь,
і як подеколи підломлюються ноги
її атлантів, і чоло скресає тріщиною гніву
поперек доброти, намагаюсь утримати
дихання ритм, щоб не порвати триси,
щоб не розбити мрію і не розгубити сни,
не забути, нащо це священнодійство –
складати камені у кола й співати на них пісні,
коли звикаєш до рівноваги шторму
і в його серці знаходиш дім...

Свята недільна необов'язковість,
патока післяполудневих годин,
глибокий серцевий ритм
наповнює собою відсутність,
віднайдену в рівновазі вітрів...
